

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 122/2015
10.02.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Т.С., због кривичног дела силовање из члана 178. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Т.С., адвоката Љ.А., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 235/10 од 09.09.2014. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1279/14 од 11.12.2014. године, у седници већа одржаној дана 10.02.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Т.С., адвоката Љ.А., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 235/10 од 09.09.2014. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1279/14 од 11.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању К 235/10 од 09.09.2014. године окривљени Т.С. оглашен је кривим због кривичног дела силовање из члана 178. став 1. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од три године у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 15.08.2010. године до 02.09.2010. године. Том пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име трошкова кривичног поступка плати износ од 352.237,89 динара, на име судског паушала износ од 10.000,00 динара, а да оштећеној М.Н. на име нужних издатака плати износ од 262.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећена М.Н., на основу одредбе члана 258. став 4. ЗКП упућена на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 1279/14 од 11.12.2014. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Т.С. и његовог браниоца и пресуда Вишег суда у Врању К 235/10 од 09.09.2014. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног Т.С., адвокат Љ.А. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд нижестепене пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или пак Апелационом суду у Нишу, као другостепеном, на поновно одлучивање о изјављеним жалбама.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости доставио Републичком јавном тужиоцу Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Т.С., адвоката Љ.А., је недозвољен.

Бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости наводи повреду закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, коју не опредељује навођењем конкретне повреде одредаба ЗКП, због које је, у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека, а у образложењу захтева наводи да изведени докази не пружају основ за закључивање да је окривљени починио кривично дело силовање из члана 178. став 1. КЗ, обзиром да у истражном поступку није узета постелина са кревета на којој је лежала оштећена, да узети вагинални брис од оштећене у Медицинском центру у Врању није дат на анализу, а да од окривљеног није узет биолошки материјал како би се упоређивањем ДНК профила окривљеног са биолошким траговима на одећи и постелини оштећене утврдило евентуално присуство ДНК профила окривљеног, као и да време извршења предметног кривичног дела није утврђено, истицањем да окривљени у време које је означено као време извршења кривичног дела у питању није могао да се нађе на месту на коме је означено кривично дело "наводно" извршено, а да је закључак о постојању кривичног дела у питању и кривице окривљеног донет искључиво на основу исказа оштећене и њеног сина који су крајње пристрасни и дати у циљу одбране сина оштећене у кривичном поступку који се против њега води пред Основним судом у Врању због кривичног дела тешка телесна повреда учињеног на штету окривљеног.

Изложеним наводима захтева за заштиту законитости, по налажењу Врховног касационог суда, бранилац окривљеног, позивајући се на повреду закона, у суштини оспорава чињенично стање утврђено у првостепеном и потврђено другостепеном пресудом, у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу предметног кривичног дела.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не може бити разлог за подношење захтева за

заштиту законитости, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.